

Vénasszonyok nyara

DINÓK ZOLTÁN

A munkanélküliség hosszú évei után fogta Jóska a pisztolyt, s szájához emelte. Épp csengetett a postás. Remegő kezekkel nyitott ajtót. Fűtőszámlákat hozott. Átvette, miután a postás megkérdezte:

- Jól van, uram?
- Teljesen – hangzott a válasz.

Majd becsukta s bezárta az ajtót. A levelet, amikor kinyitotta, még jobban felforrt az agyvize. Nem akart még rögtön végezni magával. Elment a parkba. Önfelédten játszó kisgyerekek között találta magát. Leült egy padra. Nézte a gyerekeket, még könny is szökött a szemébe. Fényévnnyire van már ettől a lelkiállapottól.

A távolból egy öregasszony közeledett bottal a kezében. Jóska mellé ült. Sóhajtott egy nagyot. Látszott rajta, hogy jókedvében van. Jóskához fordult:

- Ugye milyen szép időnk van?
- Az idő tényleg csodálatos.
- Minden az! – felelte az öregasszony.

Jóska hallgatott, mint a sír, nem volt beszédes hangulatban. A néni elővett egy csokis fánkot s azt majszolta.

- Maga nem éhes?
- Nem!

– Adok még egy fánkot, ha kell. Akciós áron a boltban egyet fizettem, s kettőt kaptam.

Jóska nem felelt semmit, csak nézte a gyerekeket.

- Látom, nem akar velem beszélgetni! Így is jó.

S a másik fánkhoz is hozzákezdett.

– Utálom azokat az embereket, akik idegen helyen esznek – fakadt ki dühösen Jóska.

– Én, mikor fiatal voltam, háború is volt. Akkor tényleg nem volt ez divat.

- Háború... – tűnődött el Jóska.
- Az én nagyapám harcolt az első világháborúban.
- Én a második világháborúra gondoltam.

– Mindegy, aljasság mind a kettő.

A néni rögvést látta, hogy szomorú dolgokról akar beszélni a férfi. Vette is a lapot. Férje jutott eszébe, aki már nem él.

– Szegény Lajoskám is jó katona volt, bivalyerős ember egészen hetvenéves koráig, míg egy szívinfarktus el nem vitte.

– Sajnálom – szólt Jóska.

– Maga mivel foglalkozik? – kérdezte a néni.

Jóskának még a háta is megborzongott a kérdéstől. Nem is felelt a szakmájával kapcsolatban, csak annyit mondott:

– Munkanélküli vagyok!

– Vagy úgy! Ezért ilyen szomorú, igaz?

– Több vagyok, mint szomorú!

A néni elhallgatott, Jóska meg rágyújtott. Fújta a füstkarikákat a levegőnek, dühös ábrázattal. Hirtelen cseng a mobilja. A nővére az.

– Akkor holnap megyek, jó?

– Oké!

– Mit csinálsz most?

– Semmit, csak a parkban sütkérezek.

– Na jól van, holnap délben nálad vagyok.

Az öregasszony végképp elhallgatott. Jóska meg ment haza. Nem örült neki, hogy jön haza a nővére. Pont most, amikor végezni akar magával. Mikor hazaért, kimelegedett. Ivott egy pohár narancslevet, s ismét szájához emelte a pisztolyt. Nem akarta meghúzni, s mikor éppen elmerengett a falon függő Krisztus-képen, hirtelen meghúzta a ravaszt.

Másnap délben Petra nyitja ki az ajtót, s azt látja, hogy öccse a konyhaasztal előtt elterülve fekszik, miközben csupa vér a feje. A nő felsikolt. Összefutnak a házban. Rendőrök, mentők kiérkeznek. Sőt még újságírók is. A rendőr faggatja Petrát:

– Tegnap még beszéltem vele!

– Nem volt fura a hangja? – kérdi a rendőr.

– Nem, egyáltalán! – válaszol sírva Petra.

A mentősök elviszik a hullát. A lakók tisztára megdöbbenek. Petra nem volt hajlandó az újságíróknak válaszolni. A rendőrség egyértelműen megállapította, hogy öngyilkosság történt. Petra amúgy is tudta, nem volt öneki az égvilágon haragosa. Hisz szeretnivaló, barátságos ember volt. Petra összetört lelkileg. A *Petőfi népében* fotós képpel feltették Jóskát a gyász hírek közé. Ezt Petra sem bánta.

S mikor az öregasszony, akivel Jóska a halála előtt beszélgetett, a kezébe vette a lapot, megdöbbsent ő is.

– Most már értem, miért volt olyan bánatos! – mondta magában.

– Ahhoz képest elég jól is tartotta magát!

Összehajtotta a lapot, s ismét sétálni indult.